

34/6

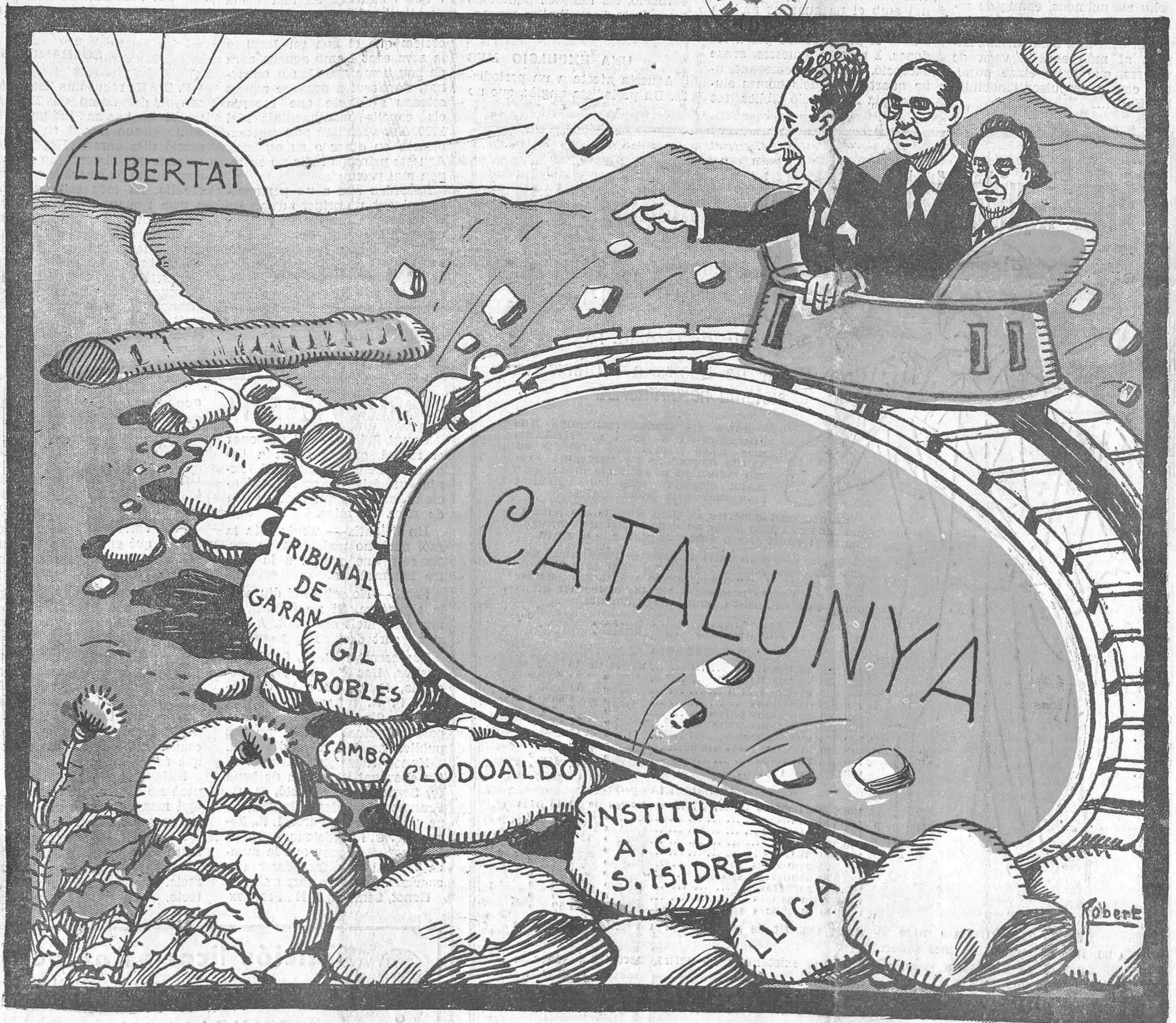

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3387

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 22 de juny del 1934

No hi ha obstacles, quan la voluntat és ferma i els conductors són bons

Catalunya espera les ordres del seu President

Mitja figa, mig raïm

NATALITAT!... NATALITAT!...

Les nacions, o millor dit, els governs de significació despòtica i guerrera —Itàlia, Alemanya— dediquen els seus màxims esforços a augmentar la població. Els corbs necessiten carn i cal que els homes i les dones s'uneixin i copulin per tal que els ventres de mare pareixin fills per a la guerra, institució divina segons Mussolini i els seus; institució repugnant i assassina segons tothom que tingui un través de dit de dignitat.

Caseu-vos!... Tingueu força fills!... El govern us pagarà el pis, el viatge de noces i fins la vaselina o el «coldcream»... Sortireu retratats, en fila índia, nuvis i núvies, i el vostre pas despertará arreu patriòtica admiració. Engendreu, però!... Si no ho féssiu, incorreríeu en un delict de lesa pàtria... La Pàtria necessita que feu força fills, sans, àgils i robustos... Ella ja es cuidarà de barallar-se amb qui sigui per tal que la metralla faci picada dels vostres fills o que els gasos tòxics els esmicolin els pulmons, enmig de sofriments horribles.

Mai com ara, companys, s'imposa al món aquella vaga de ventres, que tenia entre nosaltres com a propulsor l'inoblidable Bulfil!...

LES QUARANTA HORES

Aquesta mesura internacional, que és una petita part de les que caldria prendre per a ordenar l'economia del món, topa amb resistències inòides.

S'han pronunciat obertament en contra Anglaterra, França i Austràlia. Defensen la reducció d'horari Txecoslovàquia, Àustria i la representació obrera australiana.

En aquesta matèria de jornades de treball, és paradoxal que, per regla que no falla, els qui acostumen a palesar major intransigència són els estaments que mai no han fet res ni faran res. Fa riure que un polític de talla, després d'una actuació parlamentària i ministerial de quinze dies, es prenguin tres mesos de repòs i ningú no els digui res. En canvi, tots sabeu les protestes que promou entre els nostres patrons haver de cedir una setmana de vacances als operaris que treballen tot l'any en ocupacions duríssimes.

Els capellans diuen que Jehovah va castigar el pecat original amb el pa guanyat amb la suor del front, quant als homes i amb el part dolorós per a les dones. I mentre aquestes, sense excepció, pareixen gemegant, una quarta part dels homes el deixen la maledicció bíblica, tot

fent que les tres quartes parts restants suïn per ells.

«VALIENTE»... BULLIT

Heus ací que els cedistes han tingut una ensopagada. La visita del senyor Valiente al degenerat de Fontanebleau ha portat eua. Els de «A B C» no volen que ningú els disputi la patum. I menys aquests «accionistes populars» que coquetegen amb la República, per tal de fer amb ella el paper que feu Dalila prop de Samsó.

El senyor Valiente, però, no és de nom. I el senyor Gil Robles ho és de fet. Així, quan el secretari visitador s'ha vist ficat de peus a la galleda, ha cursat la seva baixa —en evitació, combinada, d'una fórmula expulsió— i ha fet pública una carta la qual, si la llegiu entre línies, ve a dir allò que diu un personatge de «Los guapos» sarsuela «ancien régime»:

«...Es el más valiente; es, el jefe de la partía...»

I el «jefe de la partía», avui com avui, és Gil Robles. A despit que «A B C», que recorda amb fruïció com el seu Goicoechea va voler cenyir una vegada, fent de ministre de la Governació, els famosos pantalons a quadrets d'aquell altre «baranda» que es diu Cierva.

UNA EXPULSIÓ MES

Aquesta afecta a un periodista. Un periodista anglès, que no

és anglès. Es tracta del corresponent a Letònia d'un diari... tancat poc grat a la situació dictatorial d'aquell ex-simpàtic país bàltic.

El periodista es diu Neumann i de moment acompleix dos mesos de presó. Passats aquests, hom ha decidit expulsar-lo. Però com que no és anglès, sinó letó, és a dir, natural del país, no pot expulsar-se'l.

Hi ha una solució. El Sant Ofici, quan no podia cremar un ciutadà en persona, el cremava en effigie. El Govern letó podria construir un «rabot», amb la fesomia del senyor Neumann i trametre'l a Nova Zelanda o a la Terra de Francesc Josep. Això donaria efectivitat a l'expulsió, mentre la permanença a Letònia del Neumann autèntic palesaria el gran respecte que el govern dictatorial de la freda república sent per les lleis del seu país.

PLOMES DE PAVO

Un d'aquests pintorescos rajats de l'Índia que viuen magníficament explotant milions de pàries que pateixen fam i totes les misèries, ha tingut la pensada de trametre al rei d'Anglaterra les insígnies d'una nova ordre inventada per aquell, i que consisteix en una mena de capell exòtic substentacle d'enormes i costoses plomes. No creiem que el bon rei Jordi, a la seva edat i amb aquella cara de bon home que Déu li ha donat, s'arrisqui a posar-se aquest estrenu artefacte que recorda els capells monumentals del 1900. Tot s'acabarà amb un «sablazo» en diner o en espècies. Aquests prínceps indis no en tenen mai prou.

Recordeu que a un personatge eminent, un príncep d'aquests el va condecorar i li va regalar un cavall. I quan l'il·lustre visitant sortia hom li va presentar respectuosament la factura del cavall i de la condecoració. Aquell maraja hi negociava...

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

CORRESPONDENCIA

Canut Prim. — Cal perdonar el retard, que és degut a l'agombolament de material. Tenim un feix de correspondència endarrerida que contestarem de mica en mica.

Un lleidatà. — Teniu tota la raó, però no podem fer-hi res. Es cosa que escapa a la nostra incumbència.

Past. — No sabem si diu això la signatura. Si no és així, és una cosa molt semblant. Anirà, si no surt destorb.

Pocacorretja, C. N., Cantamanyans, Dos de Reus, La pequeña, H. L., Soto, V. C., Es-Roc, F. D. i Samuèl. — Ha parver, Sis de Lloret, Banau, passat l'actualitat i ja no pot publicar-se. Un altre dia serà.

Xanet, Romagosa, Granólleri, Un desvatgat, Esquerrà de bona fe, Sopes, Nasi, Calvetó, G. C., Francesc, Molletenc, Cervati, Una reconsegada, Peret, I. P., Zenon, W. G. i Caldetenc. — No fa per casa. Perdoneu que la manca d'espai ens faci ésser tan concisos. Ja us en fareu càrrec. **Benet, Samuca, O. H., Francex,**

D'INTERES PER ALS CAPELLANS

En determinades localitats balcàniques sembla que reviu el culte a les divinitats paganes, en vista que la fidelitat al cristianisme no les allibera dels defectes desastrosos de l'eixut.

El jovent de manta població ha ressuscitat ritus i danses mil·lenàries i confia que així farà ploure els déus tutelars del país. Veurem si ho fan.

Però en un poble d'aquests ho han fet més fort. Han cregut que la presència del capellà enutjava els déus antics i els impedia d'ésser complaents. I per tal d'amansir-los, han llençat el capellà al riu...

Senyors capellans, «al tant to»... Penseu que tot s'encomana. Sòrtosament per a vos altres, aquí els capellans nedeu i guardeu la roba.

CONTE PROVENÇAL

Un arlesià torna a casa seva embriac, totjust el dia que la seva filleta acaba de fer la primera comunió.

—No t'en dones vergonya? — li diu la muller—. Venir així, quan la nostra menuda és amb Déu!...

—Per això mateix, dona... Es que no retorno de les vinyes del Senyor?

SCARAMOUCHE

P. S. He rebut una lletra d'un senyor del Camp de Tarragona el qual s'ha indignat pel conte gitano inserit en aquesta secció dies enrerà. He de fer-li avinent que el conte no és meu, com no ho és cap dels que aquí recullo. Es més vell que anar a peu, i quant a l'honorabilitat dels gitans i les seves bones qualitats, declaro que retiro per als que les atresorin tota intenció de befa o descrèdit. Ara bé, com que he estat testimoni de dotzenes de casos en els quals gitans i gitanes han fet coses molt poc honrades, voldria que el senyor que em censura em digués si d'aquests tampoc no en puc fer motiu de facècia.

Gran liquidació de totes les existències de la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment és l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA		
100.000 vestits ...	des de 15	ptes.
100.000 vestits llana ...	» 25	»
100.000 vestits estam ...	» 50	»
100.000 pantalons ...	» 4'95	»
100.000 pantalons patèn ...	» 7'95	»
100.000 pantalons llana ...	» 11'95	»
100.000 impermeables ...	» 10	»
100.000 impermeables ploma ...	» 15	»
100.000 trinxeres ...	» 10	»
100.000 txecs ...	» 15	»
CAMISERIA		
100.000 calçotets ...	des de 1'95	ptes.
100.000 camises ...	» 4'95	»
100.000 pijames ...	» 4'95	»
100.000 colls ...	» 0'50	»
100.000 mitjons ...	» 0'50	»
100.000 camisetes cotó ...	» 0'95	»
100.000 camisetes seda ...	» 1'50	»
100.000 corbates ...	» 0'50	»
100.000 mocadors ...	» 0'25	»
100.000 mocadors seda ...	» 0'50	»

Secció de Sastreria a mida. — Gran assortit de gèneres per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els mes superiors.

Secció de Camiseria a mida. — Grans existències en sèfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 cèntims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de tora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

Deliciós licor estomacal

Altament nutritiu i estimulant - Recomanat per la classe mèdica per la seva acció tònica i guaridora

ESTIUEJANTS!

EL CAPRINET, pres amb aigua, és d'acció decisiva en la tonificació de l'organisme. Demaneu-lo en Bars, Cafés, Queviures i Confiteries

Fàbrica i despatx: Barbarà, 35 - Telèfon 22541

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80	pèsetes	trimestre
Península	2'10	"	"
Estranger	3'75	"	"

Fa goig de veure, en aquests moments difícils, com de tots els indrets de Catalunya ens arriben veus de coratge i ofermaments patriòtics. La premsa catalana comarcal ve aquests dies sadollada de fervor i d'entusiasme. Davant nostre tenim diferents exemplars d'aquesta premsa tan nostra...

«L'emoció d'aquests darrers dies, manifestada arreu de la nostra terra, expressa una voluntat ben definida, sense lloc a dubtes —diu Diari de Vic—. Aquesta emoció ve a dir que ja estem tips de situacions incertes que ens minen les essències de catalanitat i que cal procedir energicament per a donar-nos allò que ens correspon.

Tenim una total confiança en el Govern que actualment regeix Catalunya. No dubtem, a més, que ell veu clarament l'enorme responsabilitat existent en aquestes hores de gravetat. Una actitud passiva, amb gest de por i d'inseguretat, seria cruel per al nostre poble. Ell demana insistentment que s'acabin aquests estats de coses, que tirin de dret, amb valentia i coratge, perquè darrera seu hi ha tota una massa compacta de ciutadans catalans —de veritables homes de Catalunya— disposats a afrontar les realitats que es presentin, siguin les que siguin.

No cal perdre més temps. L'enemic és massa dolent per a romandre inactiu.»

«El resultat de la lluita és indubtable —escriu en Deutofeu, el conseqüent federal—. Per un costat hi ha un esperit corcat i vell que se'n va. Per l'altre hi ha la floració vital de les noves nacionalitats. Aquestes porten la força indestructible que ha portat a l'alliberació de les noves nacionalitats del centre d'Europa, que portarà fatalment a la llibertat d'Irlanda, a pesar de trobar-se enfront del poble que, fins avui, ha estat l'imperi més potent d'Europa. Totà lluita, sigui en el terreny que sigui, ens portarà al triomf. Poden haver-hi derrotes parcials, però hem de tenir i tindrem el coratge per arriscar-nos a totes les contingències possibles, no precisament per obra de la nostra voluntat, sinó degut a aquest aforça vital dels pobles que tornen a la vida i que està per sobre de la seva pròpia voluntat. Catalunya no cedirà, el nostre poble, portat per homes que estan disposats a donar en primer lloc la vida per la llibertat, sabrà correspondre, si és necessari, a la seva confiança.

Si la inconsciència dels enemics de Catalunya i de la República intentés enderrocar els últims puntals de la llibertat, no farien més que precipitar uns esdeveniments que ens portarien a la reconquesta de la República i a la consolidació de les llibertats catalanes.»

Reproduint textos no acabariem mai, ja que la vibració patriòtica ha comunicat a les plomes unanimitats en l'entusiasme. Però no podem estar-nos de reproduir unes paraules que Empordà Federal publica sota el títol de «Compteu amb l'Empordà...»:

«En aquesta hora greu per a l'autonomia de Catalunya i per a la República espanyola, l'Empordà reclama un lloc d'honor en la lluita que caldrà sostenir per a fer triomfar els sentiments renovadors del 14 d'abril.

Feia ja massa temps que disposicions de benivolència per als amics del Borbó i per als traïdors de la pàtria catalana esgotaven les esperances del nostre poble, que un dia va creure reconegut el seu dret a la llibertat. Cada hora que passava representava un nou atac als postulats republicans, una nova envestida a la causa catalana, un nou cop mortal a la nostra existència com a homes i com a poble. Ha arribat, però, el que havia d'arribar. El que de temps ja es preveia: La gota que ha fet vessar la copa plena d'amargors i desenganys.

Ha hagut d'ésser el Tribunal de Garanties que ens ha fet veure que ningú no garanteix el nostre dret d'autodeterminació, reconegut en l'Estatut i en la Constitució espanyola. Ha hagut d'ésser el Tribunal de Garanties constitucionals qui, abandonant l'alta missió de vetllador de les Cartes fonamentals de l'Estat, es deixa emportar pel torb de la política i dona resolucions al dictat dels partits imperants. Es deixa emportar per l'onada del centralisme brutal que covava la monarquia borbònica i declara incompetent el Parlament català —que és l'ànima i el bleix de la Catalunya mateixa—, per a legislar sobre problemes que afecten a la terra catalana.

I no podria ésser altrament. Els llaços de germanor s'han trencat. No falten ja veus autoritzades en l'esperit centralista i opressor que clamen per resolucions de violència. Una vegada més el separatisme ens arriba de Madrid, del Madrid de sang blava, del Madrid de reminiscències feudals, que és el Madrid que avui regeix els alts destins d'Espanya.»

Catalunya s'ha redreçat unànime i espera ordres. De la conducta dels polítics de Madrid dependrà la nostra. Tota la nostra terra està al costat del President i de la Generalitat.

I en aquest moment solemne, el seny no serà obstacle per a obrar amb energia decisiva.

ELS DE «EL DEBATE»

Han perdut la bona criança

Els de «El Debate» han perdut ja del tot aquella relativa bona criança que encara tenien. Des de fa uns quants dies fan la competència a «La Nación» —que ja és tot el que es pot dir— publicant desvergonyi-

ments contra Catalunya i les seves autoritats legítimes...

El passat diumenge publicaven una caricatura de l'«enchufado» K. Hito, en la qual l'honorable President de Catalunya hi estava representat per un gos, mentre una mà sostenia un cercol, pel qual passava. L'epígraf, un compendi d'inspiracions centralistes, deia així: «Hala! A pasar por el aró!»

Felicitem «El Debate» per la seva espiritualitat.

El somni daurat de la Lliga (Que per ara és molt lluny de convertir-se en realitat)

LA QUESTIO CATALANA

El remei a la mà

«A B C» ha trobat la solució al plet de Catalunya. Una solució senzilla, que sembla estrany que no se'ns hagi acudit abans.

Segons el diari de Luca de Tena, per a arranjar la qüestió catalana no cal més que «la vuelta a la institució històrica, ajenà a l'adiscòrdia y experimentada durante siglos, es decir, la Monarquía.»

I nosaltres, tenint el remei tan a la mà, badant!

Que sempre hagi d'ésser Madrid qui ens assenyali el bon camí!

Quan un catalanista sincer i conscient i, per tant, home d'esquerreres, es troba davant dels «facs» continguts del centralisme contra la nostra autonomia, és natural que perdi la paciència i es senti fortament indignat. Però quan aquests atacs revelen una feblesa intel·lectual tan enorme com la de Samper i Salazar Alonso, i donen ocasió a destriar la sogula del bon gra, i aixequen el sentiment nacional de les multituds catalanes fins al roig viu, aleshores el bon catalanista no hi veu de content, i ha d'exclamar emocionat: Beneïda l'hora en què ens han dut ací!

Lerroux i el seu fill

El senyor Lerroux diu que governen els seus fills.

Tothom sap que qui governa avui no és pas el senyor Samper, encara que ell es faci aquesta il·lusió.

El qui governa és el senyor Gil Robles.

El senyor Lerroux, aquesta vegada ha dit la veritat. Sense pensar-ho, potser.

DE «LA CRUZ»

Un elogi de l'embriaguesa

No ho hauríem dit mai. A «La Cruz», de Tarragona, hem trobat sempre coses molt divertides, però com aquesta cap...

Llegiu, que val la pena, el que escriu el prebere Miquel Maléndres:

«Per què ho enaiquim tot? Posem les coses amb majúscula! Si sabiem d'acréixer-les, com molt més fàcilment hi trobaríem Déu!

No és en sentit migrat, pejoratiu, l'embriaguesa.

No estan plens d'esperit. Estan plens d'Esperit.»

Això d'assimilar l'esperit de vi amb l'esperit diví no se'ns hauria ocorregut a nosaltres.

Es tan gustós, el vi del Priorat!

PER A ESTAR COFOI

«La Nación» dedica elogis a Ventosa

«La Nación» aquests dies es desfà per la Lliga. Tot són paraules dolces, frases d'elogi, expressions de simpatia. Aquest afecte sobtat de «La Nación» per Cambó i els seus homes és prou eloqüent, en aquests moments...

«El Sr. Ventosa tiene una historia regionalista —diu «La Nación»—, y ya era regionalista y persona decente cuando ciertos defensores de la Autonomía estaban en corros de carteristas o en bandas de pistoleros.»

Felicitem el senyor Ventosa pels elogis que li dedica un diari tan digne, tan honorable i tan ben educat com el de Delgado Barreto.

N'hi ha per a posar-se cofoi!

Els bascos i els catalans

El poble basc, amb una lleialtat absoluta, s'ha posat al costat de Catalunya en aquests moments difícils.

I Catalunya, les simpaties sinceres de la qual pel poble de Bascònia no són filles d'avui, sabrà correspondre en tot moment a aquest gest tant d'agrair.

El poble basc, malgrat dominar-hi els elements de dreta, ha sabut posar-se al costat de la Catalunya esquerrana, en defensa dels sagrats drets dels pobles a regir els seus destins.

En canvi, a Catalunya, un sector menyspreable, que fins ara s'ha anomenat catalanista —i que ja no podrà dir-s'ho més— s'ha posat al costat del poder central...

Però el poble té memòria.

«La Vou» i la qüestió d'Andorra

A Andorra segueix la lluita contra l'afany absorbent de la França.

El bisbe de la Seu, defensant el seu dret feudal, s'oposa a les ansies de llibertats dels andorrans.

Han estat exiliats nombrosos ciutadans i embargats els seus béns...

D'aquesta tragèdia «La Vou de Catalunya» en diu «la comèdia d'Andorra».

Són així, en aquella casa. Baixos de sostre en tot.

Don Quixot. — Aquests infelïços no recorden que fou a Barcelona on em varen vèncer definitivament...

INTENCIONS

Pel juny, la falç al puny

Dos records, dues fortes notes emocionals: l'un, els fets d'aquests dies, que encara van desenvolupant-se, que encara no han tingut final. Seguí quin sigui, el final, sempre recordarem aquests homes anònims, aquests homes que avançaven d'entre les files compactes i abrandades del cor, disposats a ésser protagonistes. I sempre veurem les dues escenes isolades en una de conjunta.

Les dues en un mateix dia, amb una diferència d'hores entre l'una i l'altra. Les dues en el dotze d'aquest mes de juny que marca una fita en la història de Catalunya i de la República. No tinc espai, però, per a parlar dels dos fets en un sol article. Mereixen cadascun un article.

Heus ací, doncs, el primer. Dissabte, dia nou, hem pres part, presidint-lo, en un míting. Míting en un districte de senyors, de falsos senyors, de gent que enyora la dictadura: totes les brutícies de la dictadura, la monarquia, i totes les vilesses de la monarquia; de gent que, sense haver-se després de la ronya de la difunta Unió Patriòtica, avui milita en la no menys difunta Lliga, anticatalana per essència i potència, anticatalana de braçat amb Gil Robles i a l'ombra de sant Isidre.

Després, la pausa del diu-

ELS TERMES DE LA LLUITA

Madrid contra tot un poble

En un vibrant article d'en Folch trobem una afirmació del tot encertada. No podem resistir la temptació de copiar-la: «Madrid, centre artificial d'un Estat sostingut per l'atavisme imperialista, ciutat bastida capriciosament en un lloc qualsevol de la meseta central, vol continuar essent una residència de luxe d'un país envilit per les monarquies que la van crear. Però el país és pobre i no pot mantenir luxes semblants. L'única raó que abona l'existència de Madrid al lloc on es troba, en plena plana estèpica, sense unes viles o unes altres ciutats veïnes que la recolzin i la justifiquin o l'anuncin, és la situació geomètrica, al centre de la Península. Però aquesta raó no té cap valor. Podrien ésser capital dels pobles ibèrics, Barcelona, Sevilla, Lisboa o qualsevol altra ciutat que tingui una situació justificada per una raó o altra, però Madrid no.

menge, mentre el fervor i l'entusiasme esclataven en altres llocs de la nostra terra, al Vendrell, sobretot.

I la sobta del diluns, sota el pesombre de l'actitud que adoptaria Madrid l'endemà. Dimarts. Matí. A la Generalitat. A la Generalitat, matí vol dir mig dia. Els grups de sempre a la galeria gòtica, al pati dels tarongers, al saló de sant Jordi, que ja no hauria d'ésser de sant Jordi, perquè els sants haurien d'estar arreconats, i podria ésser de Pau Claris, de Tamarit, de Prat de la Riva. Grups de desvagats, de gent que van a passar l'estona, que esperen alguna cosa; aficiionats a polític, pescadors de ganques, que han esdevingut republicans de cop i volta, quan ningú no s'ho pensava, ni ells, i van, amb el seu fals republicanisme, amb el seu fals amor a Catalunya, a satisfer les seves vanitats i els seus baixos apetits materials; gent amiga sempre dels que guanyen; gent que, llastimosament, és sempre massa ben atesa i és la que sempre treu un autèntic guany, mentre hom oblidia els que veritablement han lluitat i s'han sacrificat.

Gent, també, desinteressada, que no posa a contribució els seus sentiments. Comissions. Diputats. Aficiionats a polític. Professionals de la política i polítics per accident. Uixers que van d'un departament a l'altre. Algunes mecanògrafa. Algunes mossos d'esquadra.

I, de sobte, un home que puja l'escala, ràpidament, amb una gran excitació, amb una ànsia que posa lluibors de febre en el seu esguard i un lleu tremolor en el seu mentó. No és un habitual, no és un dels que cada dia trobem a la Generalitat, no és dels que es declaren d'esquerra perquè l'Esquerra avui és poder i ells en poden treure quelcom, no és un dels que van amb els que sempre guanyen i que no tenen altra política que aquesta de guanyar, sigui qui sigui el guanyador. És un home de fora, un home del camp o de la marina. Vesteix pobrement; té unes honrades mans de treballador, un esguard lleial.

Aquest home acaba d'arribar de Canet. Ha deixat la feina, ho ha deixat tot per a venir a la Generalitat. Uns amics, uns bons amics de Sant Feliu del Llobregat, ens l'adreçen.

Què ve a fer, aquest home, a la Generalitat? Aquest home ve a oferir-se, ve a allistar-se per a defensar Catalunya i la República. Li han dit que calia allistar-se i aquest home ha deixat la feina, ho ha deixat tot, per a venir a complir el seu deure. Cosa que segurament no farien tots els que avui es diuen tan republicans i pretenen donar patentes de nacionalisme.

Nosaltres hem procurat saber què hi havia de cert en el suposat allistament. I un habitual, un parroquià, un pescador de ganques, ens ha respost: «Res, home! És una broma que varem fer córrer l'altre dia! Broma canallesca i estúpida dels que, si arribava una hora de perill, es quedarien a casa. Broma cruel i salvatge dels que només surten a l'hora de repartir «empleus».

Nosaltres hem allargat la mà a aquest home, amb una simpatia entranyable. I li hem regraciat el seu gest. Que valia més que el de passar-se les hores mortes a la Generalitat criticant-ho tot i no servir per a res.

LUIS CAPDEVILA

Auca de Francesc Cambó, que al país féu traïció

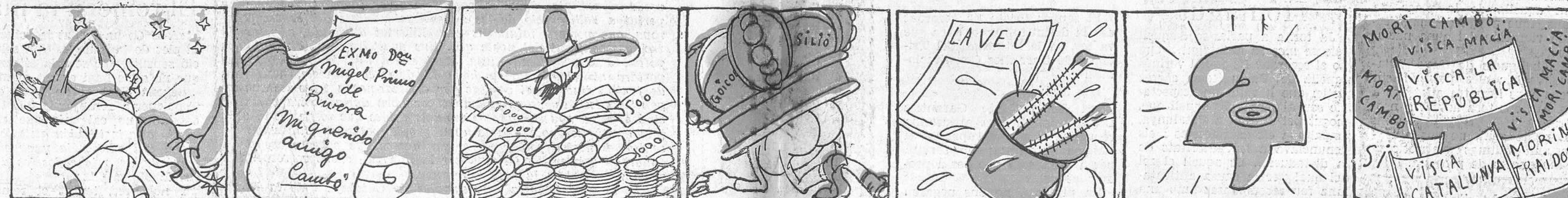
Ves qui ho diria!

Va néixer Francesc Cambó, i va dir la llevadora: «No n'esperu res de bo». A la dida atabalava i la feia corsecar, puix de mamar no es cansava. Palesà ses afecions des de petit, fent negoci amb les bales i els cartrons. I quan va tenir l'edat, es féu soci dels «Luïsos» i estudià per advocat. En dies de gran desori, la Lliga, que no és la d'ara, va portar-lo al Consistori. Amb el Sunyol i en Carner no va poder competir-hi, i va fer un trist paper. Era audaç i era atrevit, i per això varen dur-lo de diputat a Madrid.

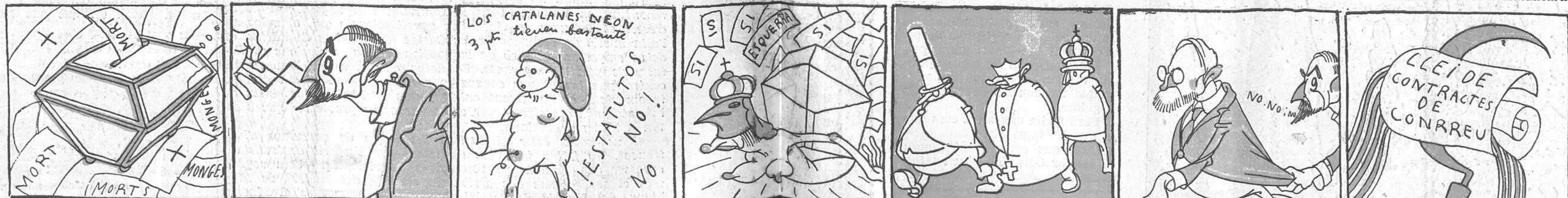
Senadors i diputats vingueren a Barcelona de Madrid fatigats. I en Assemblea formal es reuniren un dia presidits per l'Abadal. I d'aquella convenció que féu trontollar el règim, en fou l'ànima en Cambó. Abandonà el moviment en donar-li una cartereta en Data, en aquell moment. L'home, davant el panís, als companys féu la traveta i ensarronà el país. Talment com si fos un noi, al costat de «Don Alfonso» ell anava tot cofoi. A implantar la dictadura molt va ajudar-hi en Cambó, pardi de la criatura.

Però a en Primo feia nosa i aquest, sense fer embuts, va clavar-li la gran cossa. En Cambó, malgrat això, deia «Mi querido amigo» en escriure al dictadò. Cap a Amèrica va anar i amb la «Chade» i altres coses aviat va prosperar. Amb Goinxhon i Silió el partit «centro», monàrquic, va enginyer Cambó. Féu el profeta a «La Veu» i va ficà a la galleda, darrera l'un, l'altre peu. En esclat ferm i viril, el poble enderrocà el règim, aquell catorze d'abril...

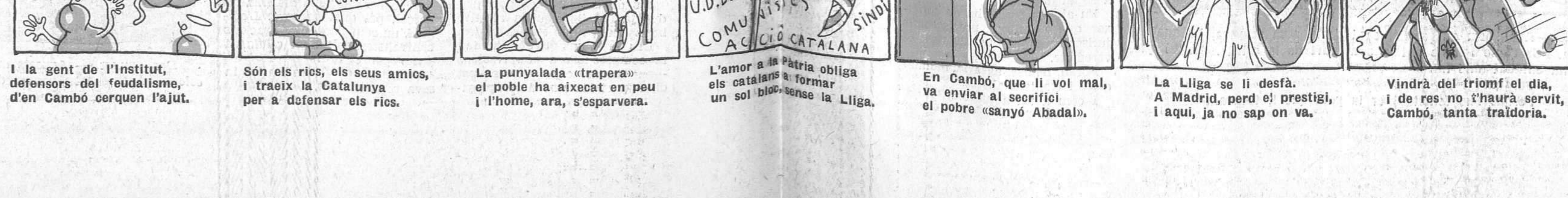
I amb el «Visca Macià» el crit de «Mori Cambó» era cridat sense parar. Però a en Primo feia nosa i aquest, sense fer embuts, va clavar-li la gran cossa. En Cambó, malgrat això, deia «Mi querido amigo» en escriure al dictadò. Cap a Amèrica va anar i amb la «Chade» i altres coses aviat va prosperar. Amb Goinxhon i Silió el partit «centro», monàrquic, va enginyer Cambó. Féu el profeta a «La Veu» i va ficà a la galleda, darrera l'un, l'altre peu. En esclat ferm i viril, el poble enderrocà el règim, aquell catorze d'abril...

En Cambó, groc i estantís, tement del procés i les ires, va fugir cap a París. Com a monàrquic conscient, tan bon punt va arribar-hi al Borbó féu compliment. No es posà pedres al fetge i es distraigué, fent el savi, amb allò de «Bernat Metge». Va treure uns xicotets de penes a canvi de no, agrait, l'anomenat «Necenas». La República, babau, no li féu res, i el nostre home va retornar al seu cau. De «Don Alfonso» s'oblidà —almenys així ho feia veure— i el nou règim acatà. Sa ambició res no detura, i malgrat sa negra història volgué anà en candidatura.

Fent votar monges i morts, i fent la traveta al poble, aconseguí anà a les Corts. De Gil Robles l'amistat va cercar tot de seguida, amb dolorós resultat. A l'Estatut fa traveta, ja que, abans de Catalunya, ell hi posa la pesseta. En una nova elecció per a fer Ajuntaments reben ben bé del carpi. L'home, enfadat per la «pana», mana que els seus es retirin de la Cambra catalana. L'Abadal i en Romà Sol, en Tallada i en Martínez volen tornar, i ell no ho vol. El Parlament català, en pro de la pagesia, ha volgut, just, legisla.

I la gent de l'Institut, defensors del feudalisme, d'en Cambó cerquen l'ajut. Són els rics, els seus amics, i traïx la Catalunya per a defensar els rics. La punyalada «traper» el poble ha aixecat en peu i l'home, ara, s'esparvera. L'amor a la Patria obliga els catalans a formar un sol bloc, sense la Lliga. En Cambó, que li vol mal, va enviar al sacrifici el pobre «sanyó Abadal». La Lliga se li desfà. A Madrid, perd el prestigi, i aquí, ja no sap on va. Vindrà del triomf el dia, i de res no t'haurà servit, Cambó, tanta traïdoria.

... i ja han passat tres anys. Ves qui ho diria! Si sembla que era ahir... La gent corria sense una direcció, i no sabia... En allau imponent, el paisanatge va atapeït carrers, vianants i places. Urbans i camperols, soldats i aclasses, amb llàgrimes als ulls, es petonegen. Obrers i benestants també hi barregen llurs crits sortits del cor, que als cors arriben; i neis, i vells, i dones que no esquiven ni tomballons ni empentes. L'hora és Santa! Tothom riu, tothom crida, tothom canta. Quelcom s'ha remogut. La Patria és lliure. Abundament anànim. Fam de vi! Embragués: n'airebè l'òria... ... i ja han passat tres anys. Ves qui ho diria!

La xurma clerical, esporuguida, es reclou als cataus. Sap que amb la vida no pot pagar tanta maldat comesa. Banquers, monàrquics i patrons, són presa d'un patiment de dents, força explicable és clar; qui més qui menys es sap culpable d'un passat monstruós. El Poble passa! S'acusen ells amb ells i l'amenaga d'un càstig fulminant tots endemén. Invoquen Alts Poders; ploren, rondinen, tenen POR i molt negra la consciència; es saben tan poc dignes de clemència, que ja ni d'un miracle no es refien... cauen en llarg sopor... dormen... somnien... més tard, no ha passat res. I doncs? Si Viuen! S'ho païpen tot. Es fan l'ullet. Somriuen. Comencen a tossir. ¡Quien dijo miedo! i més revençinats que Don Tancredo criden tretze vegades ¡Visa España! (Han sortit tan sencers de tal hazaña (els calçotets ja els té la bugada;) que vendemà... depassen la frontera. Són a Fontainebleau. L'amo els malparla. Els diu que tots havien de «dinyar-la» abans que emprendre tan covarda juga. No ho veuen clar. La melsa se'ls arruga, juren, però, de fer-ho un altre dia... ... i ja han passat tres anys. Ves qui ho diria!

Tres anys amb l'ai al cor. Per què negar-ho? Tres anys de recular —al confessar-ho— davant la pinxeria vil i immoble que avui conserva el cap gracies a un Poble generós, innocent i tan magnànim que no volgué ésser just, sever i equànim cobrant-se els deutes tots d'una vegada. Torpitud jou. Tremenda atzagaiada. Es clar, mai no tingué ni la sospita d'un Lerroux governant. La més petita suposició de tan remot desastre hauria fet que avui no quedés rastre de sabres, ni manieus, ni creus gammades, ni flors de lis, ni madres enclaustrades, ni roperos, ni Banques corrosives, ni patrons sangoneres, Fuerzas Vivas, ni res d'aquesta ronya que ens injecta, començant per Lerroux, causant directe de tots els mals que avui pateix el poble, lliurat altra vegada a gent immoble. I així estem. Sense fe, sense alegria, ja ja més de tres anys. Ves qui ho diria!

Ja han tornat tots. No pas per penetrir-se, ni fer el bon mingó i redimir-se de culpes i pecats que no purgaren. Tomen, més insolents que no marxaren, decidits a posar-nos doble setge. Han promès al Borbó menjar-se el fetge de tants republicans com hi ha a Espanya. De fer-se centurons de pell d'azaña. De vendre's, per al futbol, el crp d'en Prieto. (Lerroux es saltarà, no pas per «quetos», ans per ésser autor de l'amnistia; que mani altre cop la clerecia; d'haver-se derogat la Llei de Termes, i haver desfet les posicions més fermes d'un règim de justícia, que detesten i per igual descanten i en protesten els cedistes, republicans «fuleros», pistolers, radicals i caballeros.) Dels Casares, Domingos i Valeras en jaran encenalls per a les fogueres on rostir els liberalots heretges i tots aquells que diguin coses netges del reiet, d'en Gil Robles i del Papa. Catalunya la treuran del mapa! Als catalans ens posaran sordina, ens ataran de sofre i de benzina encendran un llumi i... a fer pastetes! La patria d'en Cambó i de les monyetes s'esdevindrà viver dels «emilianus». Cuita-corrents vindran aquells «manus» que vulguin fèl paquet un xic de pressa, amb l'ordre terminant, clara i expressa de no deixar llavor, arrel ni mostra de tot allò que ensumim que ha estat nostre... Però això s'ha acabat. Ja prou rifades. S'ensumen en l'ambient les patacades. No veuen, pobrissos, que Catalunya, cansada de raons, la falç empunya. República... Estatut... Autonomia...

— Hem fet dues parts: L'amo, el blat; el pagès, cibada...
— Just. «Si bada» es queda sense res.

LA TRAGEDIA D'ITALIA

L'assassinat de Matteotti

Ha transcorregut l'onze aniversari d'ençà de la mort de Matteotti, covardament assassinat pels esbirros de Mussolini.

Heus ací com una ploma autoritzada ens explica la tragèdia:

«Matteotti treballava en un nou discurs. Demostraria on Mussolini portava el país. Escribia i fumava uns cigarretes rera l'altra. Acabada una quartilla, estengué la mà sense fixar la vista a la capsa. F'cu una ganxota. El tabac s'havia esgotat. Digué a la seva companya: «—De seguida torno...» Caminava dispendiosament al llarg del malecó desert i anava, encara, pensant en el seu discurs. Li calia anar de pressa: unes setmanes més i Mussolini dissoldria el Parlament. Suprimiria els periòdics. Posaria una mordassa a tothom. Passat cemà li calia fer la crítica de les mesures financeres que el govern havia adoptat...

Matteotti es veí envoltat de gent que no coneixia. No portaven camises negres. Anaven amb gecs com qualsevol altre... Ràpidament s'apoderaren de Matteotti i l'empenyeren dins l'automòbil roig. Era evident que qui portava el volant coneixia el camí. Oprimí l'accelerador i el motor roncà d'alegria.

Els vianants escassos miraven amb enveja aquest cotxe que els passava pel costat. Estaven segurs que l'automòbil roig conduïa uns mortals afortunats al camp a respirar l'aire de les muntanyes o la brisa del mar. L'automòbil els escopia la pols i els seus cops de botzina. Ells s'apartaven amb malenconia...

I en l'interior de l'automòbil tenia lloc una lluita. No curà, però, gaire temps. Matteotti estava tuberculós; era feble. La seva mà sabia moure la ploma, però no havia après, ni podia apretar una gola. No obstant, tractà de resistir. Adhuc aconseguí aïfurar el tirador de la portella. Llavors Dumini tragué un ganivet. Dumini no és el «signor Filippelli», serveix per a tot. Matteotti no podia cridar puix que li havien posat d'antuvi un mocador a la boca. Sense cap mena de soroll rodolà a l'estora. No féu altra cosa que tacar amb la seva sang els seients del cotxe. L'automòbil i els seus afortunats viatgers corrien travessant els camps.

Heus ací, a la fi, la Quaterella. Ací ni turistes, ni vianants, ni pastors. Només es-

barzerars punxents i el sol. Els homes, sense dir una paraula, treuen el cadàver. Sense dir una paraula, l'arrosseguen lluny del camí. Ací és! Es posen a cavar una fossa. Aquest és un treball grandios, digne de la glorificació de Mussolini i de tots els poetes ultra-terrens, dels «strapaessani». Presenta cert parentiu amb el treball del pagès. Però cavar una sepultura és molt més difícil que degollar un home. La terra és seca. La terra és dura. I el sol, a ponent, aboca damunt les testes una xafogor insuportable. La fossa és estreta i petita. Per a enterrar el mort els homes el dobleguen i l'apreten. Li trenquen l'espina. Després, convulsos, s'espolsen la roba i s'eixuguen llurs fronts humitejats...

L'automòbil roig corre ara vers les portes de la ciutat. Els viatgers afortunats han fet llur provisió de frescor camperola. Un darrera l'altre, els assassins van perdent-se pels carrerons estrets. Dumini arriba a la redacció del «Corriere Italiano». Fa estona que els redactors i les mecanògrafes han marxat. Només el «signor Filippelli» espera amb impaciència l'arribada de Dumini.

Panteixant de calor i de cansament, Dumini s'explica. Tot ha anat bé. Només els seients tacats de sang. I a més al malecó hi havia dones. Potser s'han adonat d'alguna cosa... Es que Matteotti es resistia...

El «signor Filippelli» arruga el front. Els seients, rai, poden rentar-se. Demà el «Corriere Italiano» dirà que Matteotti ha sortit cap a Austria sense haver avisat tan sols la seva dona. Així es comporten els socialistes! Què fer, però, amb els testimonis? Els periòdics de l'oposició no han estat clausurats, encara. Pot esperar-se que aquestes guineus arribin a assabentar-se d'alguna cosa. De moment caldrà fer desaparèixer l'automòbil.

El «signor Filippelli» porta l'automòbil roig a un petit garatge. Que estigui allí. Potser una setmana. Potser un mes. L'amo del garatge somriu amb servitud. El «signor» té un cotxe de luxe. El «signor» no regatejarà la propina. L'amo del garatge té raó. Aquesta vegada el «signor Filippelli» és molt generós.

La Itàlia d'avui és una gran tragèdia, però exteriorment és una cosa grotesca. El mussoli-

La porra salvatge dels falangistes i dels de «Renovación Española» no és solament una porra. És el símbol sagrat del sistema. És el nou ceptre que col·locarien demà, si triomfar els fos possible, a les mans del «Don Juan» o del «Don Pedro», al qual les dretes elegissin rei.

POBRE GENT!

Els botiguers de Madrid contra Catalunya

A Madrid hi ha una entitat que s'anomena «Bloque Patronal de España». Aquest títol és una exageració, ja no es tracta d'altra cosa que d'uns quants botiguers madrilenys, addictes a Royo Vilanova, que es dediquen a combatre tot intent descentralitzador davant la por que el comerç de la «capital» en pateixi. Per a ells «la unitat nacional» és el negociet i la possibilitat que, amb un règim autònom, les «regions» deixin d'ésser esclaves de Madrid significa «la desmembració de la patria».

Ara, aquest «Bloque Patronal», ficant-se on no el demanen, ha publicat un manifest contra l'Esquerra i els nacionalistes bascos, demanant al Govern que «obre con energia» i anunciant una altra comèdia, com aquella de la plaça de braus, «que ponga de manifest la vibración del alma nacional».

Els botiguers de Royo Villanova valdria més que callessin prou anys hem treballat per a ells. Ara ens toca actuar a nosaltres.

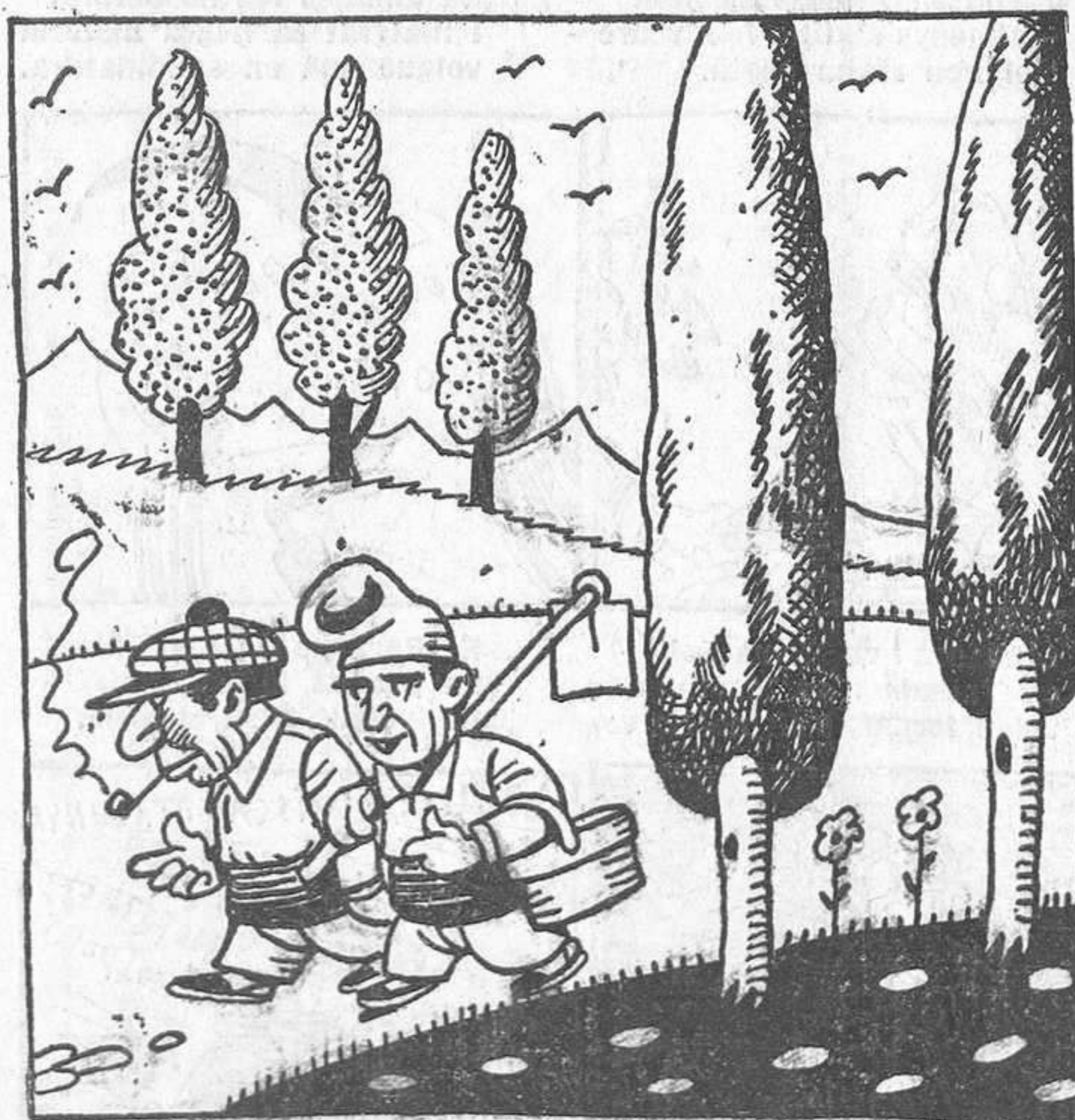
I, pobre gent, no ens aturaran amb mitings «patrióticos» ni amb notes de protesta.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

nisme ha tancat el llibre de la seva història gloriosa i escriu, a part, unes escenes de sainet amb lletres de sang. Vol revivir la pompa del circ romà amb camises negres, gestos d'histrí i crits histèrics.

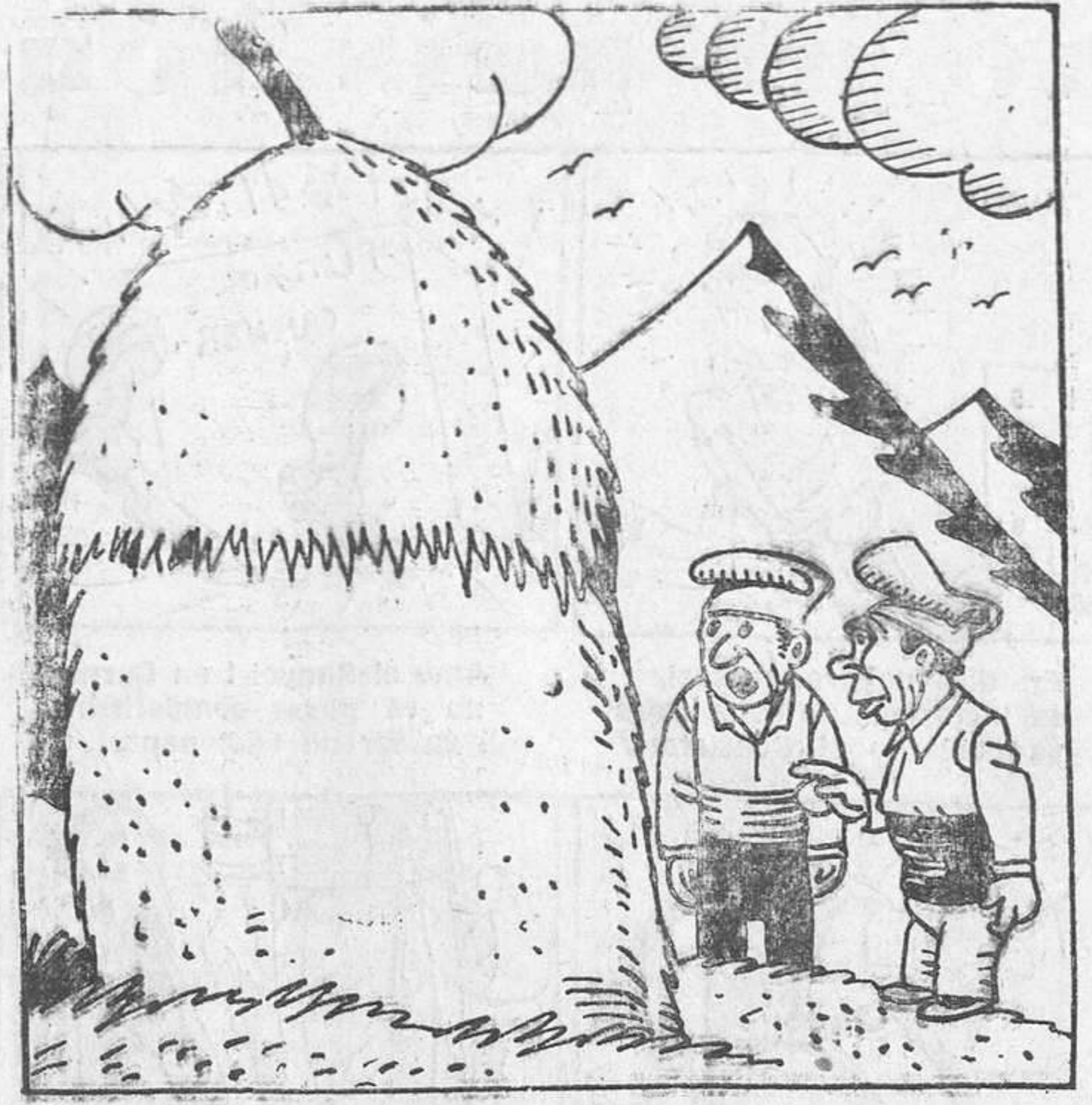
Però un dia vindrà que el poble italià, clàssicament revolucionari, tornarà a escriure seriosament la seva història, i aquest desig fervent és el millor condol a la memòria de Matteotti.

—Avui, com que era el sant de la seva senyora, he anat a caçar de l'amo i li he dut la seva part de la collita. Per bé que s'ha enfadat amb mi.

—Per què?

—Perquè l'he felicitat per la part que li tocava...

—Ja ho heu llegit, Ton. Ventosa diu que això s'ha d'acabar...
—Just. «S'ha de cavar» per a sembrar-hi llavor nova.

TORNA A SÓRTIR

Aquell mossèn Montagut

Ja torna a parlar-se d'aquell cèlebre mossèn Montagut... Qui no el recorda? És aquell verinós capellà del Palau Reial, càrrec fictici que li valia un respectable sou al mes... És aquell que, mogut pel seu odi a Catalunya, empaitava els catalanistes i els denunciava a les autoritats de la dictadura... És aquell el zel del qual per la causa anticatalana fou recompensat amb una canongia a Burgos o no sabem on, molt ben pagada, canongia que exercia des de Barcelona... És aquell que en un acte públic va tenir la gosadia de dir que es veuria amb cor de vessar sang catalanista.

Ara, aquest fastigós personatge, roig de mal pel, tot verí i despit, torna a exhibir-se. Per ara es limita a beneir locals de «Peña Blanca» i de «Derecha de Catalunya». Més endavant, veurem...

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

UNA DEFINICIO

Tenia tota la raó

El senyor Prieto ha recordat ara la definició humorística que va fer, en la intimitat, del Tribunal de Garanties Constitucionals.

Diu així:

«El Tribunal de Garanties Constitucionals serà al sistema republicà el que és l'apèndix al sistema intestinal: no servirà per a altra cosa que per a produir còlics...»

La profecia, no ens negareu que fou encertada.

ES QUE POT ESSER?

El cas del Sr. Lluch

El senyor Salvador Lluch i Subirana, procurador causidic, és funcionari de l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 1921.

El senyor Salvador Lluch i Subirana, ex-regidor radical, va separar-se d'aquest partit i ingressà a la Dreta Republicana de Catalunya, que acabava de fundar el senyor Solà de Cañizares...

El senyor Salvador Lluch i Subirana, funcionari municipal, porta la querrela del Sr. Samper contra el regidor del nostre Ajuntament Sr. Granier-Barrera. El senyor Salvador Lluch i Subirana, en els seus escrits al jutjat, emet qualificatius poc grats per a un regidor, a despit d'ésser ell funcionari municipal.

Ignorem si hi ha cap disposició reglamentària que impedeixi als funcionaris perseguir els regidors.

Però hi ha una altra cosa que sí que ho impedeix.

Cosa que segurament ignora el senyor Salvador Lluch i Subirana.

OPINIONS

El parer dels juriconsults

El Sr. Barriobero ha qualificat d'enormitat la sentència del Tribunal de Garanties sobre la nostra Llei de Contractes de Conreu.

Com ell opinen tots els juriconsults que saben de què va, a Espanya.

En alguna cosa s'ha de conèixer que no foren precisament juriconsults els que dictaren el veredict.

Foren, només, agraris, monàrquics i tradicionalistes.

I com a tal actuaren.

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atrovellaments, de totes les injustícies, de totes les retolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Tal o silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble camic. llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

AMPOSTA

Una cacicada del Govern central

Citat pel comissari d'Ordre públic de Tarragona, senyor Pujol i Font, i acompanyat del capità de la guàrdia civil de Tortosa, ha comparegut a la Comissaria l'alcalde d'Amposta, senyor Palau, el qual ha promès al Comissari d'Ordre públic atendre les disposicions del delegat d'Ordre públic d'Amposta. Amb aquesta promesa li ha estat permès de tornar a la seva població.

Segons sembla, l'ocorregut és el següent: Degut a les contínues alteracions d'ordre públic a Amposta, i per tal de posar-hi remei, el conseller de Governació de la Generalitat nomenà un delegat d'ordre públic a l'esmentat poble.

En veure el camic i alcalde senyor Palau que no comptava amb la guàrdia civil, car aquesta pasà a les ordres del delegat d'Ordre públic, agafà el tren i es presentà a Madrid, acompanyat del seu fill, que és diputat radical. Allí degué presentar les coses a la seva manera i com que d'habilitat no li'n manca, assolí, trepitjant amb això les facultats que concedeix l'Estatut a Catalunya, que el ministre de Finances, també radical, donés ordre al capità de carrabiners, telegràficament, per tal que es posés a les ordres del senyor Palau.

En veure patricular els carrabiners per Amposta, el delegat senyor Sacristà esbrinà què passava, i en tenir-ne coneixement ordenà la detenció del senyor Palau, el qual es resistí.

Fou necessari que el capità de la guàrdia civil de guarnició a Tortosa es presentés a Amposta i comminés el senyor Palau que es presentés a la dele-

gació d'Ordre públic de Tarragona, la qual cosa féu.

Quan s'acabarà això tan fastigós.

SANT ADRIA DEL BESÒS

La falç al puny

Les conseqüències derivades del veredict del Tribunal de Garanties Constitucionals de la República, després de la sessió històrica del dimarts, 12 de juny, i l'arribada dels diputats retirats del Parlament de Madrid, han tingut un bell i enèrgic colofó demostrant al cap del govern espanyol que sobren les paraules i publicant al Butlletí Oficial la «nova» Llei de Contractes de Conreu.

Sant Adrià, que viu com el qui més els moments històrics de la Pàtria, espera que l'energia serà una decisió constant i que per al moment decidíu hom tornarà a fer realitat allò de:

«Pel juny,
la falç al puny.»

SOLSONA

Model d'actuació consistorial

Manta vegada ens havíem proposat denunciar a l'opinió pública l'actuació del nostre consistori, però no ho havíem fet perquè esperàvem que hom hi posaria ordre i que serien censurats per qui té l'obligació de vetllar pel bon funcionament dels organismes públics.

Com sigui que cada dia es fa més interessant la posició adoptada pels nostres regidors, anirem denunciant des d'aquest setmanari els fets ocorreguts a la nostra ciutat, per tal que el digne conseller de Governació del Govern de Catalunya posi fi, per tots els mitjans de què disposi, a tan cavernícola actuació.

Quan el novell consistori (tot de dretes) prengué possessió, el nostre digníssim (?) alcalde va dir-nos que el caciquisme s'havia acabat, a Solsona; que governarien per a tothom igual i que només mirarien el bé i el progrés de la nostra ciutat. Tots quedàrem contents i... enganyats, perquè l'endemà els vam veure, en incorporació, al palau episcopal, a llepar l'anell del bisbe. Vingué sant Josep, i, com era de preveure, no en va faltar cap al pontifical, després a la processó, ocupant els llocs d'autoritat igual que en temps de la dictadura. Va celebrar-se la festa de l'Arbre i també poguérem veure, al costat del batlle i autoritats, el rector; ens estranyà molt que hi faltés el bisbe, però com que feia bastant fred... El dijous sant fou un dels dies que pogueren lluir-se més. Figureu-vos que cap a les cinc de la tarda sortí de les Cases Consistorial l'Ajuntament en pes, tots vestits de dol, arrengrats com els frares quan van a passeig, i així començaren a fer els «Tres Toms», tan clàssics per sant Antoni. Seguiren els monuments i se'n tornaren a casa igual com havien sortit.

En veure'ls passar per la plaça sentírem que un foraster preguntava si eren dos caballeros de la orden del santo sepulcro i en dir-li que era l'Ajuntament contestà que en a-

— Jo, encara que ric, sostinc allò de «guanyaràs el pa amb el suor del rostre...»

— Del rostre de masover, naturalment...

quest poble encara havia de venir Colom.

Aquests són els primers actes del nostre Consistori; deixem per a la setmana entrant la continuació de la vida i miracles de l'Ajuntament de Solsona. — Silvestre.

SANT SADURNI D'ANOIA

«Tals pares, tals fills»

Segueix essent motiu de curiositat l'absència inexplicable i inqualificable dels senyors regidors de la Lliga en les sessions de l'actual Ajuntament d'aquesta vila. Perquè encara que hom ja suposa que tenen moltes rases, tant si toquem la seva part catalanista com llur regionalisme autonòmic. I per a fer el que fan no cal que es vanin del que no han estat mai, i encara més, que no són capagos, perquè llur esperit integral va lligat als interessos particulars de materialisme i denominació caciquil. Però, ai las!, són gent d'una visió tan sistemàtica per a la demagogia que com més passa el temps més els veiem lluny d'on han nascut. I no és cosa que puguin dir-nos que els refusem, sino que —igual que al nostre Parlament català, que per això hi ha aquell adagi que encapçalem: «a tals pares, tals fills» — no sabem si és una pretensió que els ha fet adoptar aquesta resolució, que, ai si hagués estat feta a l'inrevés! Sentiríem continuament cançons que nos altres sols les deixem a mig dir, perquè tenim decòrum. Però com que la gent també molts són fets de la forma que han nascut. Què hi farem, doncs?

El que és llàstima és que no s'avinguin que uns altres manin. Es clar que el catalanisme d'ells era de quan governaven i tot ho podien fer anar a la seva manera. Amb xeflis i concupiscència. I quan no ha estat així, s'han retirat, tot deixant l'administració, el catalanisme, l'autonomisme i aquells portentosos trenta anys de glòria, gràcies a la desperdícia monàrquica, que ells sempre fan anar a flor de boca, com si encara els haguéssim de donar les gràcies.

L'escepticisme i la mediocritat són remeis que, si no poguessin sortir-se'n guarits, almenys seria una morfomania per casa, i del mal el menys, així els podria servir per a, aquell somni letàrgic d'antipatriotisme que d'un temps ençà van a la recerca. Són conformacions que de no seguir-los, de vegades encara poden sortir-ne de mal en pitxor.

I ara que som aquí, així ja no ens vindria l'estranyesa —i consti ja, però, que no ens ve de nou encara que ho remarquem—, que deixin de posar la major part domassos als seus balcons en la commemoració de la República, per dedicar-los a la diada de Corpus. Que, amb tota sinceritat, són capaces, així sí, d'això i molt més, aquestes dretes monàrquiques.—Joan d'Anoia.

La pau, la virtut, els canons i el patriotisme

El famós fabricant francès de canons M. Schneider acaba d'ésser elegit acadèmic de Ciències Morals i Polítiques.

Amb aquest motiu hom recorda el que va dir M. Andraud, diputat per Puy de Dome:

«Ha estat afusellada molta gent menys culpable de traïció a França que M. Schneider.» («Journal Officiel», 12 febrer del 1932).

Els soldats francesos que lluitaren a Galipoli i a Salònica foren víctimes dels famosos canons del 75, venuts anys abans per Schneider als seus clients de Turquia i de Bulgària.

Hitler és client de les Fàbriques Skoda, el principal animador de les quals és Schneider.

I ara aquest mateix Schneider acaba d'ingressar a l'Acadèmia de la patriòtica França, on pronunciarà un amable discurs sobre la pau i la virtut...

El món s'ha tornat boig.

UNA OBSERVACIÓ

L'estiueig avançat

Enguany hem observat un fet que ens ha cridat fortament l'atenció. Molts prohoms de la Lliga han avançat l'estiueig. Si aneu als domicilis llurs us trobareu amb la sorpresa que us diguin: «Els senyorets han marxat...»

Segurament que aquest any els homes representatius de la Lliga senten més la calor que anys enrera. Ha vingut més sobtada.

I cal reconèixer que, fora de Catalunya, els aires són més tranquils...

Però no és pas això el més estrany. El que crida l'atenció és que s'han deixat la família a casa...

I això sí que no ho entenem.

REPAPIEJANT

Les coses que diu Lerroux

El senyor Lerroux, o bé repapieja o bé es creu que repapiegem nosaltres. En una de les seves darreres i abundoses declaracions ha dit, com aquell qui no diu res, que els agraris i els de la Ceda eren autènticament republicans i que, en canvi, no ho eren els socialistes.

Tothom, en llegir-ho, es clavà a riure. La riota va repercutir per tot el país.

I el senyor Lerroux va quedar-se tan fresc...

ERA D'ESPERAR

La Lliga es descompon

La descomposició de la Lliga ja no pot restar amagada, a despit dels esforços que fan els seus capítols. Són molts els que en fugen, fastiguejats. Les baixes plouen. La catalanitat sura encara en molts, i l'instint de conservació, en molts altres...

Ara, l'advocat senyor Armisen, en una interessant lletra adreçada al president de la Lliga, diu que s'aparta d'aquesta organització i li canta unes quantes veritats que a les orelles de Cambó i Ventosa hauran sonat a càntic funeral...

Era inevitable. No podia passar altra cosa. La vivor política del senyor Cambó dona els seus fruits.

Renovación ha dit, molt seriósament:

«Un castellano es incapaz de decir las sandeces que ha dicho Granier-Barrera...»

No us sembla que ensenyen massa l'orella?

Niños! Es preciso ser más diplomáticos.»

—Voldria avançar les vacances, enguany...
—Ja ho veig. Vós sou de la Lliga.

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 · TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 6 (Davant Rambles) Tel. 13603
Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, banys, habitacions a 3 i 5 pts. Servei permanent, Formidable instal·lació musical a totes les cambres

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

Hotel Meublé «La Casita de las Flores»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. El més ideal de Barcelona
Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.
C. de la França, 20
Travessia del carrer de Lleida :: Telèfon 34085

Catalunya vol ésser mestressa dels seus destins. Hi ho serà, contra tots i malgrat tot. Del camí iniciat ningú no podrà apartar-la

REPICS

Davant la conducta del Govern espanyol, el president de la Comissió de Traspàs de Serveis, senyor Puig d'Aspre, dimiteix el seu càrrec i es donà de baixa del partit Radical.

En canvi, no sabem que ho hagi fet encara el senyor Estadella, ministre de Treball.

Hem llegit un manifest que el Centre Popular Catalanista Ferran Agulló ha adreçat als veïns dels barris de l'Hospital Clínic, Escola Industrial i Rocafort. El seu començament diu així:

«No necessitem gaires paraules per a explicar la nostra significació política; acceptem plenament l'ideari del partit de Lliga Catalana i en dir això estem segurs d'haver-ho dit tot.»

Sí, senyors. No s'escarrassin. No ens han de dir res més. Amb això ja en tenim prou per a saber que vénen en pla d'embarcadors.

La Nació preconitza la necessitat d'una operació quirúrgica.

Són uns inmundos separatistas.

El senyor Ventosa i Calvell ha fet, al Parlament de la República, uns discursos del tot anticatalans.

Quin honor per a la família! I si els féiem un homenatge!

Diu La Nació, tot palesant un desig pregon:

«Que se vayan! Que se vayan! Cuanto mayor sea el número de los que se ausenten, mejor. A ver si al fin desaparece el Parlamento por consunción, y hay un Gobierno que desembarazadamente pueda ocuparse de las cuestiones que importan al país!»

Això és: una dictadura amb tots els ets i uts.

Aquests de La Nació són uns ingenus.

El Debate publicava dies passats, a set columnes, aquest títol:

«La Càmera francesa aprueba la supresión de cinco mil plazas de maestros.»

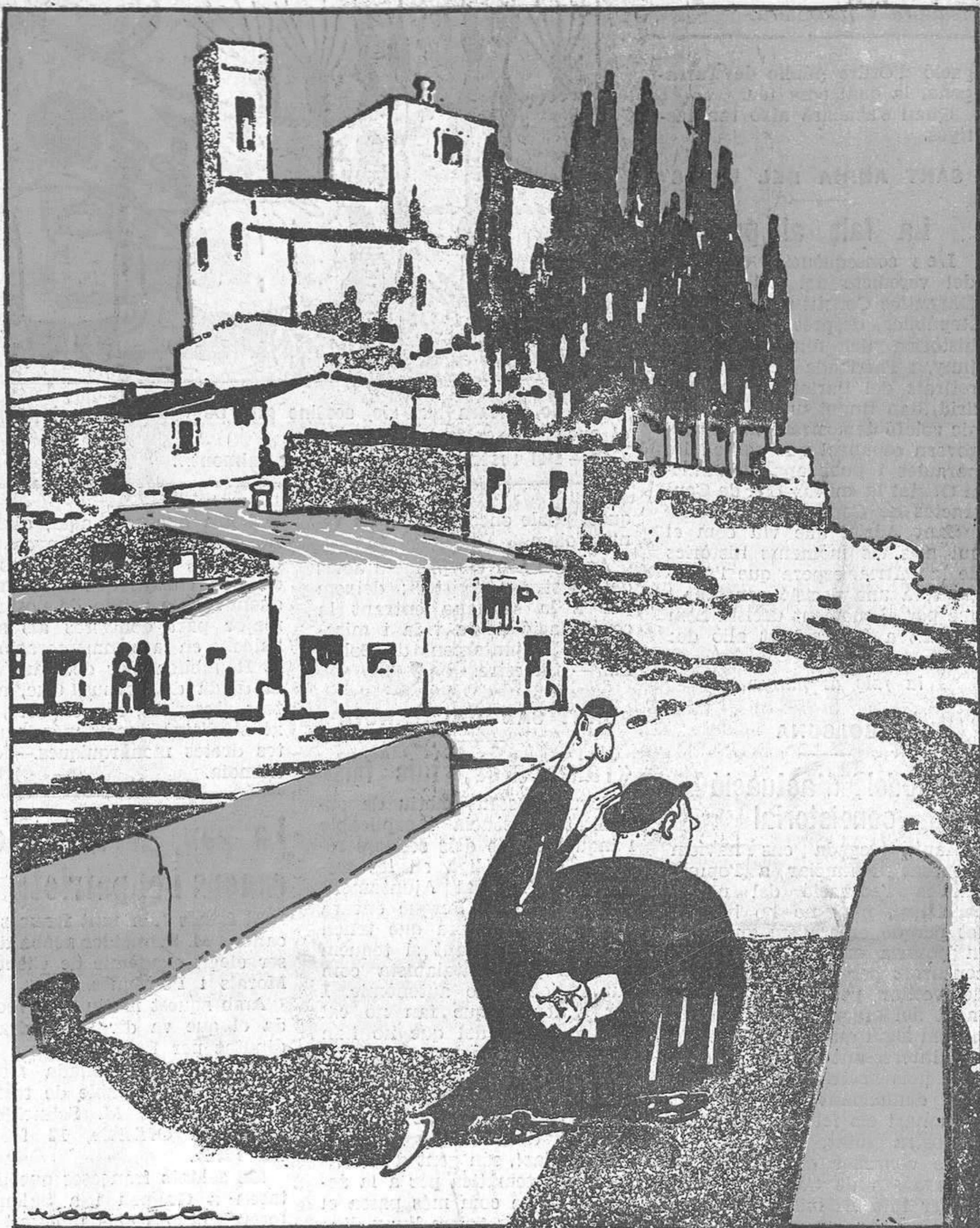
Això és el que hauria de fer-se a Espanya. Fora l'ensenyament! Abaix els mestres! Ah! I que s'augmenti la dotació per a la clerecia!

Quins paperets que fa el Brusi, a les seves velleses!

Sort que el Borbó li ho agrairà, quan torni, que si no... Seria qüestió de plegar.

Josep Carner qualifica Royo Villanova de «bienhechor del catalanismo».

Completament d'acord. I que vinguin Royos!

—Ja ho veu, mossèn Gatoses. A tots els que van anar a aquell banquet de Madrid, en tornar, la policia els va escorcollar la casa...

—Es que hom diu que van desaparèixer molts coberts...

També El Debate sol emprar, des de fa dies, paraules grogüeres i expressions insultants en parlar del President de Catalunya.

Es allò: de porc i de senyor...

En la relació d'adhesions rebudes a la Generalitat aquests dies veiem la de Rafael Suñen. O és una broma de mal gust o és un cas de desaprensió.

Ja que tots recordem el mal que el tal Suñen va fer a Catalunya quan la dictadura!

El mar de jons, a la Lliga, augmenta en lloc de minvar. Fins Roda Ventura se sent disconforme.

Aviat veurem en Costa i Deu al costat d'en Sol i Companyia.

Segueixen els preparatius de l'homenatge nacional al senyor Lerroux.

Ho trobem prematur. Que el deixin governar uns mesos més. I aleshores l'entusiasme acabarà d'ésser indescriptible.

La Veu ha defensat, en tots els tons, el Tribunal de Garanties.

Com defensa la dictadura i l'estat de guerra i l'ordre públic a mans de Madrid, i el Sometent a l'antiga. Es natural.

Basili Alvarez, en la seva curta estada a Barcelona, va palesar les simpaties que sent per Catalunya.

I les poques simpaties que sent pel senyor Samper. Dues coses, perfectament com-

Tots els que defensen la unitat espanyola centralitzada a Madrid són imperialistes, i ho són tots els que posen obstacles a la llibertat dels pobles d'Espanya. Tots, sigui quin sigui el partit a què pertanyin.

La nostra terra des del traspàs de l'ordre públic, a mans del Govern de la Generalitat, viu una vida de prosperitat. Ha desaparegut el pistolisme, xacra fonamental de la nostra terra, hem vist l'increment constant de la nostra economia, presenciem una aflluència turística, el comerç i la indústria es senten defensats, i ha desaparegut la lluita bruta i els actes de bestialitat.

Per això la Lliga demana que el Govern de Madrid ens arrabassi l'ordre públic!

Els representants de la Lliga foren expulsats de la reunió que va celebrar-se per a la constitució del Front nacional de Joventuts.

Sense higiene no pot haver-hi salut.

L'alcalde de Torrelles de Foix resta assegut en tocar-se l'himne nacional català.

L'alcalde de Torrelles de Foix és de la Lliga.

No en parlem més.

La Veu encara segueix anomenant el Parlament de Catalunya «el Parlament del Parc».

Demandar educació a certa gent és com demanar eloqüència a Pellicena.

La capital d'Espanya. Ara com ara, i per ara, Madrid.

La capital de la República? Barcelona.

Ara Royo Villanova té por als bisbes de la Seu i de Lleida.

Té por que propaguin el catalanisme terres enllà d'Aragó. En què quedem? No deia que això del catalanisme era una ficció?

Pobre senyor!

Martínez Anido ha estat a punt d'entrar a Espanya.

I hi entrarà en qualsevol moment.

I tornarà a ésser personatge.

I potser fins manarà.

Ei! A no ésser que el poble s'hi barregi.

Aleshores...

Ens deia, dies passats, un vellel:

—Ai, senyor! Com em recordo de Cuba!

La setmana passada l'Ajuntament de Lleida va declarar en excadència forçosa el metge municipal senyor Estadella.

Aquest pobre doctor, malgrat seguir cobrant el sou, no exercia el càrrec perquè les seves ocupacions de ministre no li ho permetien.

A Andorra segueix la tasca descatalanitzadora. Els francesos s'apoderen de tots els serveis amb la complicitat del bisbe d'Urgell. Una terra racialment catalana deixa d'ésser-ho. L'idioma català, que era oficial a Andorra quan era perseguit a Espanya, està a punt de desaparèixer.

Per això Manuel Brunet escriu a La Veu que «a Andorra no passa res».

UNA HORA DECISIVA EN LA HISTORIA DE LA PATRIA!